

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 646

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 august 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 333 din 24 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (1) lit. c) și art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală	2–5
Decizia nr. 337 din 24 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	6–8
Decizia nr. 338 din 24 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	9–10
Decizia nr. 447 din 28 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală	11–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
197. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorare a resurselor de minereuri polimetalice din perimetrul Troița-Pițiguș, județul Hunedoara	14
655. — Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333

din 24 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (1) lit. c) și art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (1) lit. c) și ale art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Răzvan Chivu în Dosarul nr. 38.718/281/2014/a3 al Tribunalului Prahova — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.187D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate reprezintă o obligație care ține de esența măsurii preventive a controlului judiciar. Observă faptul că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra unor critici similare prin Decizia nr. 734 din 3 noiembrie 2015, paragrafele 26, 29, astfel încât, de vreme ce nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția pronunțată de Curte prin decizia precitată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 174 din 2 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 38.718/281/2014/a3, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (1) lit. c) și ale art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Viorel Răzvan Chivu într-o cauză penală având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii din 19 iunie 2015, pronunțată de Judecătoria Ploiești, prin care a fost constatată legalitatea și temeinicia măsurii preventive a controlului judiciar luată prin încheierea din data de 5 martie 2014.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că dispozițiile art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală transferă puterea de a stabili frecvența

(programul) chemărilor organului de poliție desemnat, fără ca magistratul să mai poată cenzura această măsură, în condițiile în care există posibilitatea legală ca un program să fie stabilit arbitrar și abuziv, fără a ține cont de celelalte drepturi constituționale ale inculpatului, în timp ce dispozițiile art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală permit procurorului, respectiv magistratului-judecător să stabilească, să impună obligații noi, să înlocuiască obligații sau să dispună încetarea acestora, fără însă ca aceștia să poată modifica obligația impusă prin art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală privind frecvența chemărilor.

6. **Tribunalul Prahova — Secția penală** nu și-a exprimat opinia referitor la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată, normele procesual penale criticate nefiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (1), posibilitatea de întocmire de către organul de poliție a programului de supraveghere înscriindu-se în limitele atribuțiilor legale și constituționale ale acestuia, nefiind decât o modalitate de aducere la îndeplinire a măsurii preventive a controlului judiciar, care este dispusă de judecător sau procuror și presupune, prin ea însăși, restrângerea anumitor drepturi și libertăți. Apreciază, de asemenea, că prevederile criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), prerogativele acordate organului de poliție înscriindu-se în sfera puterii executive, ele constând în aducerea la îndeplinire a unei decizii a organelor judiciare. Marja de apreciere pe care organul de poliție o are la stabilirea frecvenței vizitelor persoanei asupra căreia s-a dispus măsura controlului judiciar nu echivalează cu o decizie de privare de libertate în cadrul procesului penal.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că normele procesual penale criticate sunt constituționale, nefiind contrare principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, deoarece, prin exercitarea prerogativei de stabilire a programului de supraveghere, organul de poliție nu interferează în zona puterii judecătorești. Întocmind programul de supraveghere, organul de poliție desemnat de către organul judiciar care a dispus luarea măsurii controlului judiciar nu face decât să își exercite atribuțiile reglementate de legea procesual penală și de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române. Împrejurarea că, ulterior dispunerii de către organul judiciar a măsurii controlului judiciar, organul de poliție stabilește programul concret de supraveghere nu constituie o imixtiune a puterii executive în activitatea autorității

juducătorești. Cele două tipuri de organe ale autorității de stat implicate în procedura controlului judiciar, procurorul și instanța de judecată, pe de o parte, ca reprezentanți ai autorității juducătorești, iar, pe de altă parte, organul de poliție, ca exponent al puterii executive, își exercită atribuțiile specifice în etape distincte, succesive, principiul separației puterilor în stat fiind pe deplin respectat. Totodată, apreciază că instituția controlului judiciar presupune o ingerință în dreptul la libertatea individuală, însă prevederile criticate respectă exigențele constituționale ale restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți. Astfel, obligativitatea prezentării la organul de poliție desemnat, potrivit unui program de supraveghere, este reglementată prin lege, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, se impune, fiind adecvată scopului legitim urmărit, este nediscriminatorie, este necesară într-o societate democratică pentru protejarea valorilor statului de drept și este proporțională cu situația care a creat-o.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 215 alin. (1) lit. c) și ale art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Ulterior sesizării Curții, art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală a fost modificat prin art. II pct. 45, respectiv pct. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Având în vedere însă că, în cauză, Tribunalul Prahova — Secția penală s-a pronunțat prin Decizia penală nr. 174 din 2 iulie 2015 — care constituie actul de sesizare al Curții — cu privire la contestația formulată împotriva încheierii din 19 iunie 2015, pronunțată de Judecătoria Ploiești, prin care a fost constatată legalitatea și temeinicia măsurii preventive a controlului judiciar luată prin încheierea din data de 5 martie 2014, admițând-o, Curtea reține ca producând efecte norma de procedură prevăzută de textul art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală în redactarea cu care a fost sesizată Curtea, astfel încât instanța de contencios constituțional se va pronunța asupra dispozițiilor art. 215 alin. (1) lit. c) și ale art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de

procedură penală în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală: „Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații: [...] c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.”;

— Art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală: „În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.”;

— Art. 215 alin. (9) din Codul de procedură penală: „Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecării, când judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului.”

13. Autorul excepției susține că normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor și art. 23 alin. (1) potrivit căruia libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 734 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate, reținând că măsura instituită de către organele judiciare, conform art. 211—215 din Codul de procedură penală, are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărire penală sau de la judecată, precum și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni. Acest scop este realizat prin impunerea în sarcina inculpatului a unor obligații și interdicții, în vederea supravegherii conduitei acestuia de către organul judiciar. Pentru atingerea acestei finalități, legiuitorul a instituit, prin art. 215 din Codul de procedură penală, o serie de obligații „de a face” — un set de obligații pozitive, ce trebuie să fie dispuse cu prilejul luării măsurii controlului judiciar, fără ca acestea să poată fi cenzurate sau înlăturate, precum și o serie de obligații „de a nu face” — interdicții, a căror impunere este lăsată la aprecierea organului judiciar. În acest fel, măsura controlului judiciar poate fi individualizată, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea stării de pericol ce determină luarea măsurii.

15. Curtea a reținut, totodată, că obligația prevăzută la art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, respectiv aceea a inculpatului de a se prezenta la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat, face parte din categoria obligațiilor — „de a face”/pozitive — ce trebuie

respectate de către orice inculpat în privința căruia este dispusă măsura controlului judiciar.

16. În același timp, analizând critica conform căreia sintagma „*ori de câte ori este chemat*”, din cuprinsul normelor procesual penale ale art. 215 alin. (1) lit. c), nu corespunde cerinței de calitate a legii procesual penale, neoferind persoanelor în cauză protecția adecvată împotriva acțiunilor arbitrare ale organelor statului, Curtea a constatat că acest drept, conferit de legiuitor organelor judiciare, de a chema inculpatul în fața lor ori de câte ori este nevoie corespunde aceleiași finalități a controlului judiciar, aceea de realizare a instrucției penale. În acest sens, Curtea a reținut că prezentarea periodică a inculpatului în fața organului de poliție, potrivit programului de supraveghere sau la solicitarea organelor judiciare, în a căror rază teritorială locuiește sau domiciliază, are ca finalitate asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția pronunțată de Curte prin decizia precitată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. Distinct față de cele reținute de Curte în jurisprudența precitată, față de criticile formulate în prezenta cauză, Curtea constată că punerea în executare a obligației dispuse în temeiul art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală se realizează conform art. 82 din Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Astfel, potrivit alin. (1) și (3) ale art. 82 din Legea nr. 253/2013, după comunicarea de către organul judiciar care a dispus controlul judiciar a unei copii de pe ordonanța sau încheierea prin care s-a luat această măsură secției de poliție în raza căreia domiciliază sau locuiește persoana în cauză, organul de poliție procedează de îndată la stabilirea programului de supraveghere și cheamă persoana aflată sub control judiciar, pentru a-i aduce la cunoștință acest program. Stabilirea conținutului programului de supraveghere — momentele și frecvența obligației inculpatului de a se prezenta la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa — revine acestui din urmă organ al statului. Astfel cum prevede art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, persoana supravegheată se va prezenta la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa *conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat*.

19. În context, Curtea reține că prin Dispoziția nr. 9 din 10 februarie 2014 a Inspectorului General al Poliției Române, emisă în temeiul art. 10 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a aprobat Metodologia privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Poliției Române privind supravegherea persoanelor față de care a fost dispusă măsura controlului judiciar, controlului judiciar pe cauțiune sau arestului la domiciliu. Potrivit art. 11 din metodologie, polițistul desemnat cu supravegherea stabilește programul de supraveghere care va cuprinde cel puțin următoarele: zilele (ziua, luna, anul, ora) în care persoana supravegheată urmează să se prezinte la organul de supraveghere; sediul unității de poliție la care trebuie să se

prezinte (cu excepția situației în care prin programul de supraveghere se va stabili ca prezentarea persoanei supravegheate care locuiește în mediul rural să se facă la postul de poliție/poliția comunală pe raza căruia/căreia se află locuința acesteia; gradul, numele, prenumele polițistului desemnat cu supravegherea și numărul de telefon la care poate fi contactat acesta; modalitatea de comunicare cu organul de supraveghere; modalitatea de comunicare a informațiilor relevante despre mijloacele de existență ale inculpatului, în situația în care organul judiciar a dispus o asemenea obligație; obligațiile pe care acesta trebuie să le respecte pe parcursul controlului judiciar. Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 11 alin. (2) lit. a) din Metodologie, frecvența prezentării la organul de supraveghere nu poate fi mai mică de o dată pe săptămână, iar, potrivit alin. (3) al art. 11 din același act, la stabilirea programului de supraveghere se va ține cont de activitatea profesională a persoanei supravegheate, gravitatea faptelor săvârșite și datele privind comportamentul acesteia în societate. În vederea aducerii la cunoștință a programului de supraveghere, persoana în cauză va fi citată de îndată la sediul poliției municipale sau orășenești, iar, în cazul în care persoana supravegheată este obligată prin ordonanța/încheierea emisă de către organul judiciar să nu părăsească o localitate situată în mediul rural, inculpatul va fi citat și audiat la postul de poliție/poliția comunală pe raza căruia/căreia domiciliază, potrivit art. 12 alin. (1) și (2) din metodologie. Polițistul desemnat cu supravegherea aduce la cunoștință persoanei supravegheate, pe bază de proces-verbal, prevederile ordonanței/încheierii, programul de supraveghere și orice alte date necesare executării în condiții corespunzătoare a activităților de supraveghere. Așadar, Curtea observă că conținutul programului de supraveghere se stabilește de către organul de poliție desemnat cu supravegherea persoanei față de care s-a dispus măsura controlului judiciar, potrivit normelor sale interne, fără intervenția organului judiciar care a dispus măsura.

20. Curtea constată însă că dispozițiile art. 8—20 din capitolul II al Dispoziției nr. 9 din 10 februarie 2014 a Inspectorului General al Poliției Române stabilesc, în concret, procedura de supraveghere a respectării de către inculpat a obligațiilor ce îi revin pe durata controlului judiciar, prevăzând, astfel cum s-a arătat în precedent, în art. 11, criteriile în vederea stabilirii programului de supraveghere (activitatea profesională a persoanei supravegheate; gravitatea faptelor săvârșite; datele privind comportamentul acesteia în societate), de natură a elimina arbitrarul în stabilirea frecvenței prezentării la organul de supraveghere, în vederea respectării drepturilor fundamentale ale persoanei supravegheate. Curtea reține, de asemenea, că prezentarea periodică a inculpatului în fața organului de poliție în a cărui rază teritorială locuiește sau domiciliază, „*conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat*”, permite organului desemnat cu supravegherea să mențină un control asupra conduitei inculpatului. Totodată, persoana supravegheată, nemulțumită de conținutul programului de supraveghere — de pildă, frecvența prezentării — poate face plângere, în temeiul dreptului său fundamental de petiționare, la organul ierarhic superior care coordonează activitatea structurilor de supravegheri judiciare, în vederea verificării modului de stabilire a programului de supraveghere și, după

caz, a tragerii la răspundere, în condițiile legii, a polițistului desemnat cu supravegherea. În acest context, Curtea reține că, în îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor de serviciu, polițistul este investit cu exercitiul autorității publice, în limitele competențelor stabilite prin lege, iar, potrivit art. 3 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, polițistul își desfășoară activitatea profesională în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, cu respectarea principiilor imparțialității, nediscriminării, proporționalității și gradualității, fiind obligat să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale omului, Constituția și legile țării, prevederile regulamentelor de serviciu (art. 4 din Statutul polițistului). De asemenea, potrivit aceluiași Statut, polițistul răspunde, în condițiile legii, pentru modul în care își execută atribuțiile de serviciu, iar încălcarea de către polițist, cu vinovăție, a îndatoririlor de serviciu angajează răspunderea sa disciplinară, materială, civilă sau penală, după caz (art. 55 din Statutul polițistului).

21. Având în vedere toate cele arătate, cât și soluția și considerentele Deciziei nr. 734 din 3 noiembrie 2015, Curtea constată că stabilirea conținutului programului de supraveghere de către organul de poliție reprezintă o modalitate de aducere la îndeplinire a controlului judiciar, așadar un act de executare constând în aducerea la îndeplinire a unei decizii a organelor judiciare, prin aceasta nefiind încălcat principiul separației și echilibrului puterilor în stat, în fapt fiind vorba despre o colaborare a diferitelor organe ale statului în realizarea funcțiilor atribuite lor, având ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărire penală sau de la judecată, precum și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni.

22. Cât privește prevederile art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea reglementează competența organelor judiciare de a dispune, în cadrul controlului judiciar, cu privire la noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial pe parcursul procesului penal.

23. În faza de urmărire penală, potrivit alin. (8) al art. 215 din Codul de procedură penală — în interpretarea dată normei

procesual penale menționate prin Decizia nr. 4 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 5 martie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii — competența de a impune noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, care va dispune prin ordonanță, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.

24. În procedura de cameră preliminară sau în cursul judecării, competența de a dispune cu privire la impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine, potrivit alin. (9) al art. 215 din Codul de procedură penală, judecătorului de cameră preliminară ori instanței de judecată, care se va pronunța prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului.

25. Curtea reține că impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial pe parcursul procesului penal de către organele judiciare competente privește doar interdicțiile reglementate în alin. (2) al art. 215 din Codul de procedură penală, întrucât, astfel cum a reținut Curtea în Decizia nr. 734 din 3 noiembrie 2015, paragraful 25, acestea reprezintă „obligații de a nu face”, a căror impunere este lăsată la aprecierea organului judiciar. În schimb, cele trei obligații reglementate în art. 215 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală au natura juridică a unor „obligații de a face”, care trebuie să fie dispuse cu prilejul luării măsurii controlului judiciar, fără ca acestea să poată fi cenzurate sau înlăturate, fiind obligații inerente oricărui control judiciar dispus, indiferent de infracțiunile comise ori de persoana inculpatului.

26. În aceste condiții, Curtea constată că susținerile autorului excepției potrivit cărora prevederile alin. (8) și (9) ale art. 215 din Codul de procedură penală ar putea justifica intervenția organului judiciar pentru a modifica obligația reglementată în art. 215 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală sunt neîntemeiate.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Răzvan Chivu în Dosarul nr. 38.718/281/2014/a3 al Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 215 alin. (1) lit. c) și ale art. 215 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 337

din 24 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 5.384/306/2015 al Judecătoriei Sibiu — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.318D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 822 din 3 decembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.384/306/2015, **Judecătoria Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea, ulterior datei de 1 februarie 2014, a unei infracțiuni aflate în concurs cu alte infracțiuni comise anterior intrării în vigoare a noului Cod penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța de judecată, autoare a excepției, susține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit căruia „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”, în măsura în care se aplică în cazul unor pedepse stabilite anterior pentru mai multe infracțiuni concurente, contopite, în temeiul art. 34 din Codul penal din 1969, într-o pedeapsă rezultantă fără aplicarea vreunui spor sau cu aplicarea unui spor mai mic decât cel prevăzut de noul Codul penal, întrucât, prin stabilirea pedepsei rezultante în baza dispozițiilor de lege criticate se ajunge la aplicarea retroactivă a

legii penale mai nefavorabile referitoare la sancționarea concursului de infracțiuni. În acest sens arată că, în cauză, pedeapsa pentru infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, este închisoarea de la 1 la 5 ani sau amenda (de la 180 la 300 de zile-amendă, suma corespunzătoare unei zile-amendă fiind cuprinsă între 10 lei și 500 de lei). Având în vedere faptul că instanța a admis cererea inculpatului de judecare a cauzei conform procedurii recunoașterii învinuirii, potrivit art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime, rezultând, deci, că aceste limite reduse sunt de la 8 luni la 3 ani și 4 luni închisoare sau de la 135 la 225 zile-amendă. Pe cale de consecință, în ipoteza pronunțării unei soluții de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii, pedeapsa care ar putea fi aplicată acestuia este, în mod evident, mai mică decât pedeapsa cea mai mare la care inculpatul a fost deja condamnat definitiv prin Sentința penală nr. 465/F din 29 mai 2012, pronunțată de Tribunalul București — Secția I penală, definitivă prin Decizia penală nr. 2.212 din 30 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Prin urmare, într-o astfel de ipoteză, procedând la efectuarea operațiunii obligatorii de contopire a pedepselor, instanța ar trebui să aplice dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 și ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, mecanismul stabilirii pedepsei principale rezultante presupunând, într-o primă etapă, descontopirea pedepsei rezultante aplicate anterior și repunerea pedepselor componente în individualitatea lor, și anume 6 ani, 6 ani, 3 ani, 5 ani, 7 ani și 8 ani, apoi aplicarea pedepsei celei mai grele, cea de 8 ani închisoare, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, respectiv din 27 ani plus pedeapsa ce ar putea fi aplicată în prezenta cauză (cuprinsă între 8 luni și 3 ani și 4 luni închisoare), astfel încât s-ar ajunge la o pedeapsă rezultantă cuprinsă între 17 ani 2 luni și 20 de zile închisoare și, respectiv, 18 ani 1 lună și 10 zile închisoare. O astfel de pedeapsă rezultantă ar fi mai mare cu cel puțin 5 ani și 10 luni și cu cel mult 6 ani 9 luni și 10 zile decât pedeapsa pe care ar executa-o inculpatul în ipoteza în care pedeapsa care ar putea fi aplicată în prezenta cauză (cuprinsă între 8 luni închisoare și 3 ani și 4 luni închisoare) ar fi executată separat, distinct de pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare pe care acesta o execută în prezent. Și în ipoteza pronunțării unei soluții de condamnare a inculpatului în prezenta cauza la pedeapsa amenzii s-ar ajunge, prin aplicarea mecanismului de contopire a pedepselor, conform art. 39 alin. (1) lit. b), d), e) din Codul penal, la o pedeapsă rezultantă de 17 ani închisoare la care s-ar adăuga amenda ce ar fi stabilită în prezenta cauză. Rezultă deci că prin aplicarea dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 s-ar ajunge la aplicarea retroactivă a legii penale mai nefavorabile, respectiv a art. 39 din noul Cod penal față de art. 34 din Codul penal din 1969, care nu prevedea aplicarea

obligatorie a vreunui spor de pedeapsă, inculpatul urmând a fi pus în situația de a executa o pedeapsă care depășește cu mult suma dintre pedeapsa rezultantă aplicată definitiv anterior și pedeapsa ce i-ar putea fi aplicată în prezenta cauză, respectiv durata pe care ar executa-o inculpatul dacă nu s-ar proceda la contopirea pedepselor stabilite pentru infracțiunile concurente. S-ar ajunge astfel, în temeiul art. 39 din Codul penal, la aplicarea, numai prin raportare la pedepsele stabilite anterior în mod definitiv, a unui spor de cel puțin 5 ani și 10 luni sau, după caz, de 9 ani, însemnând o treime din totalul pedepselor cu închisoarea, printre care și cele definitiv stabilite, în condițiile în care, prin sentința anterioară de condamnare, nu i s-a aplicat inculpatului niciun spor la stabilirea pedepsei pentru concursul de infracțiuni, conform art. 34 din Codul penal din 1969.

6. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 sunt constituționale. Astfel, textul de lege criticat, care stabilește că tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă, nu aduce atingere principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale mai favorabile. În acest sens arată că, în cazul succesiunii de legi penale în timp, cu privire la tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea penală mai favorabilă, independent de legea determinată ca fiind mai favorabilă în raport cu fiecare dintre infracțiunile concurente, fără a se putea spune că astfel s-ar crea o *lex tertia* prin combinarea prevederilor din legi succesive. Determinarea legii penale mai favorabile cu privire la tratamentul sancționator al concursului se va face *in concreto*, contopind pedepsele stabilite mai întâi potrivit legii vechi și apoi potrivit legii noi. Legea incidentă în privința operației de contopire a pedepselor și de stabilire a tratamentul sancționator este distinctă în raport cu una din legile aplicate pentru judecarea fondului infracțiunilor concurente, urmând a fi, în mod firesc, legea nouă, sub imperiul căreia a fost săvârșită una dintre infracțiunile din structura pluralității.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având următorul cuprins: „*Tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel*

puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit căruia „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 822 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 18 februarie 2016, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, reținând că, în baza dispozițiilor criticate, tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă. Cu alte cuvinte, dacă cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost comisă după intrarea în vigoare a noului Cod penal, se va aplica legea penală mai favorabilă numai la individualizarea pedepsei pentru infracțiunile comise sub legea veche, iar tratamentul sancționator al concursului va fi, în mod obligatoriu, cel prevăzut de noul Cod penal, chiar dacă este mai sever, deoarece sub imperiul acestuia s-a desăvârșit configurația concursului. Curtea a reținut că, prin reglementarea art. 10 din Legea nr. 187/2012, legiuitorul a urmărit să evite controversele doctrinare apărute în momentul intrării în vigoare a Codului penal din 1969, așa încât a consacrat explicit soluția majoritară conturată în practica acelei perioade, conform căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabile. Din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 ar rezulta interpretarea potrivit căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni s-ar putea aplica potrivit Codului penal din 1969 sau noului Cod penal atunci când toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969. Cu alte cuvinte, s-ar putea susține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 consacră, implicit, teza aplicării legii penale mai favorabile în funcție de instituții autonome. În această ipoteză, jurisprudența apărută după intrarea în vigoare a noului Cod penal a fost majoritară în a considera concursul de infracțiuni ca fiind o instituție autonomă. Legea penală mai favorabilă se determină prin raportare la fiecare instituție care se aplică în mod autonom, astfel că, dacă încadrarea faptei s-a făcut după una dintre legi, care este mai favorabilă, aceasta nu exclude aplicarea dispozițiilor din cealaltă lege cu privire la recidivă sau la concursul de infracțiuni, dacă acestea sunt mai favorabile. S-a arătat că, de pildă, concursul de infracțiuni face parte dintre acele instituții juridico-penale (ca și prescripția, suspendarea executării pedepsei ș.a.) ale căror reguli se aplică, în cazul succesiunii de legi penale în timp, în mod autonom, independent de încadrarea juridică a faptelor după legea nouă sau după cea anterioară. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, s-a statuat însă că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în

stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”, așa încât determinarea legii penale mai favorabile în cazul concursului de infracțiuni va depinde de încadrarea juridică dată infracțiunilor concurente. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, rațiunea pentru care, în esență, s-a apreciat că doar aplicarea globală a legii penale mai favorabile este constituțională — deoarece, în caz contrar, „prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor” — este aceea că, „în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu”. Crearea unei *lex tertia* de către judecător în aplicarea legii a determinat Curtea să statueze asupra imposibilității de a aplica legea penală pe instituții autonome, împiedicând astfel judecătorul să intre în sfera de atribuții a puterii legislative (paragrafele 12—14).

13. Totodată, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 822 din 3 decembrie 2015, că, aparent, art. 10 din Legea nr. 187/2012 instituie, prin voința legiuitorului, o *lex tertia*, permițând, în privința tratamentului sancționator al pluralității de infracțiuni, aplicarea unei alte legi decât cele aplicate pentru majoritatea infracțiunilor componente ale pluralității. Curtea a constatat, însă, că art. 10 din Legea nr. 187/2012 reglementează tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni care și-a desăvârșit configurația prin comiterea ultimei infracțiuni sub legea nouă, așa încât pedeapsa rezultantă urmează să se aplice potrivit principiului „legii mai conforme cu interesele apărării sociale”, care este legea nouă. Curtea a reținut că stabilirea limitelor apărării sociale este atributul exclusiv al legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. De altfel, Curtea a constatat că, în aplicarea pedepsei rezultante, în ipoteza reglementată de art. 10 din Legea nr. 187/2012, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale, momentul în raport cu care se apreciază aplicarea legii penale în timp fiind cel al realizării integrale, al definitivării concursului real de

infracțiuni. În aceste condiții este obligatorie aplicarea legii noi tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, așadar doar atunci când cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost săvârșită după intrarea în vigoare a noii legi, nefiind obligatorie aplicarea legii noi atunci când toate faptele sunt comise sub legea veche, dar judecarea lor are loc sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se face aplicarea celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014. Curtea a reținut că inculpatul, prin săvârșirea unei infracțiuni și sub imperiul legii noi, a înțeles să o încalce și pe aceasta, expunându-se consecințelor care derivă din acest fapt, așa încât aplicarea dispozițiilor legii noi în privința concursului, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni sub legea nouă, era previzibilă pentru inculpat. În aceste condiții, Curtea a constatat că este pe deplin justificată opțiunea legiuitorului de a reglementa tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni în mod diferit, după cum toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, judecarea lor având loc sub legea nouă, situație tranzitorie în care aplicarea legii penale mai favorabile se va face potrivit Deciziei Curții nr. 265 din 6 mai 2014, ori cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se aplica pedeapsa rezultantă potrivit legii noi — ce reflectă interesele apărării sociale la acel moment — sub incidența căreia s-a definitivat concursul de infracțiuni (paragrafele 15, 16 și 18).

14. În același sens este și Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 13 iunie 2016. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, în care Curtea constată, pentru motivele mai sus arătate, că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 5.384/306/2015 al Judecătoriei Sibiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sibiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 24 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul
Iuliana Nedelcu

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Mircea Miron în Dosarul nr. 1.920/40/2015 al Tribunalului Botoșani — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.323D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.920/40/2015, **Tribunalul Botoșani — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Mircea Miron cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă principiile constituționale privind aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, egalitatea în drepturi, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 7 referitor la legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu permit reducerea pedepsei aplicate printr-o hotărâre rămasă definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, dacă respectiva pedeapsă nu depășește maximul special prevăzut de noul Cod penal pentru infracțiunea săvârșită. Arată că textul de lege criticat creează discriminare prin aceea că exclude aplicarea art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive. De asemenea consideră că art. 4 din Legea nr. 187/2012 aduce atingere și dispozițiilor art. 458 din Codul de procedură penală.

6. **Tribunalul Botoșani — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, făcând trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 365 din 25 iunie 2014, nr. 437 din 8 iulie 2014 și nr. 56 din 24 februarie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având următorul cuprins: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 7 referitor la legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a

dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 și a constatat că, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și al separației puterilor în stat, legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție (paragraful 41).

15. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, prin decizia mai sus menționată, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive. Analiza în cauză pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat, însă, că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal actual, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată, însă, în Codul penal actual. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror pedeapsă definitivă depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității (paragrafele 45, 51 și 52).

16. În ceea ce privește pretinsa discriminare între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, prin Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, paragraful 36, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

17. Tot prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin nici prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, principiu încorporat în regula potrivit căreia, în cazul în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului, în acest sens pronunțându-se Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, în Cauza *Scoppola împotriva Italiei nr. 2*, paragraful 109 (paragrafele 43 și 44 din Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, citată anterior).

18. În același sens sunt și Decizia nr. 735 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 februarie 2015, Decizia nr. 382 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 22 iulie 2015, și Decizia nr. 161 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 8 iunie 2016. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Cu privire la invocarea prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, autorul excepției se rezumă la a reda textul din Constituție, fără a arăta, în mod concret, în ce constă contrarietatea dintre aceste prevederi constituționale și textul de lege criticat, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Curtea Constituțională nu se poate substitui autorilor excepției în formularea unor critici de neconstituționalitate, cu atât mai mult cu cât prevederile constituționale invocate nu susțin prin ele însele neconstituționalitatea textului de lege criticat.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Miron în Dosarul nr. 1.920/40/2015 al Tribunalului Botoșani — Secția penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 447

din 28 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 22.097/299/2014 al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.215D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.216D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 9.018/4/2014 al Curții de Apel București — Secția I penală.

4. La apelul nominal se prezintă personal părțile Daniel Nicolae Dumitru și Eduard Gheorghe. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.215D/2015 și nr. 1.216D/2015 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Părțile prezente sunt de acord cu conexarea dosarelor. La rândul său, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexare.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.216D/2015 la Dosarul nr. 1.215D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente, care arată că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 și ca neîntemeiată cu privire la art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin deciziile penale nr. 692/A și nr. 691/A din 13 mai 2015, pronunțate în dosarele nr. 22.097/299/2014 și nr. 9.018/4/2014, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de procuror cu ocazia soluționării apelului în două cauze privind tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea, printre altele, a unor infracțiuni de furt calificat, prevăzute de art. 229 alin. (1) lit. a), b) și d) din Codul penal, pentru care inculpații au încheiat, ulterior citirii actelor de sesizare a instanței, acorduri de mediere cu persoanele vătămate.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** procurorul, autor al excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală încalcă principiile constituționale privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și dreptul la un proces echitabil, în măsura în care încheierea unui acord de mediere până la soluționarea definitivă a cauzei duce la încetarea procesului penal, în temeiul art. 396 alin. (6) raportat la art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, spre deosebire de împăcare, ce poate interveni numai până la momentul citirii actului de sesizare, potrivit art. 159 alin. (3) din Codul penal. Consideră că această diferență este nejustificată, având în vedere finalitatea procedurii încheierii acordului de mediere, care este aceeași cu cea a instituției împăcării, și anume încetarea procesului penal. Astfel, se creează o inegalitate de tratament între inculpații care nu au reușit să se împăce cu persoanele vătămate până la momentul procesual al citirii actului de sesizare și inculpații care încheie acorduri de mediere cu persoanele vătămate și care au această posibilitate până la rămânerea definitivă a hotărârii, fiind încălcate egalitatea în fața legii și dreptul la un proces echitabil. Apreciază că acest din urmă drept, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, este încălcat și prin faptul că, în timp ce împăcarea are loc în fața judecătorului, acordul de mediere se încheie în afara procesului penal, judecătorul neputând efectua niciun control asupra procedurii prin care se realizează acordul. Arată că medierea este, în fapt, o tranzacție/împăcare încheiată prin intermediul unui terț, astfel încât sintagma „*în condițiile legii*” din cuprinsul art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, care derogă de la dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal, este neconstituțională.

12. **Curtea de Apel București — Secția I penală** apreciază că dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală nu sunt neconstituționale. Astfel, arată că, prin dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, s-a prevăzut printre cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale — alături de retragerea plângerii prealabile și de împăcare — și încheierea unui acord de mediere

în condițiile legii. De altfel, această dispoziție nu este chiar nouă, o prevedere similară existând și în Codul penal din 1969, după modificarea acestuia prin Legea nr. 202/2010, și anume art. 10 din Cod care prevedea printre cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată și cazul în care a fost retrasă plângerea prealabilă ori părțile s-au împăcat ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea plângerii sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală. În ambele reglementări, dispozițiile menționate fac trimitere la încheierea unui acord de mediere în condițiile legii, lege care nu poate fi alta decât Legea nr. 192/2006 privind medierea. Este evident că medierea este o cauză distinctă de înlăturare a răspunderii penale, prevăzută în legea specială, care nu o limitează sub aspectul momentului până la care poate interveni, așa cum face noul legiuitor în cazul împăcării. Așadar, dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, principiu consacrat de art. 16 din Constituție, deoarece împăcarea și medierea sunt instituții diferite, cu reguli distincte referitoare la condițiile în care pot interveni, inclusiv sub aspectul momentului până la care pot interveni. În legea specială se arată în concret condițiile de încheiere a unui acord de mediere, în timp ce în dispozițiile art. 159 din Codul penal sunt reglementate condițiile în care poate interveni împăcarea, ca și cauză care înlătură răspunderea penală, așa încât nu se poate afirma cu temei că medierea este în fapt o „tranzacție”, o împăcare. Instanța de judecată consideră că, dimpotrivă, neconstituționale sunt dispozițiile art. 159 din Codul penal, care limitează posibilitatea intervenirii împăcării numai până la momentul citirii actului de sesizare a instanței, creându-se, astfel, o discriminare față de cazul retragerii plângerii prealabile, fără să existe vreo justificare în acest sens. De altfel, soluția legislativă tradițională era în sensul că atât împăcarea, cât și retragerea plângerii prealabile puteau interveni oricând în cursul procesului penal până la rămânerea definitivă a hotărârii.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 67 din Legea nr. 192/2006, astfel cum acest din urmă text de lege a fost interpretat prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, este neîntemeiată. În acest sens arată că încheierea unui acord de mediere este reglementată în mod distinct de retragerea plângerii prealabile și de împăcare, fiind o cauză alternativă de înlăturare a răspunderii penale, iar împrejurarea că, în funcție de interesele lor și de situația particulară a cauzei, părțile înțeleg să apeleze la una sau la cealaltă dintre căile de încetare a procesului penal nu constituie o încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și nici nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil.

15. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 și ale art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală sunt constituționale. În acest sens arată că, prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit, în aplicarea dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006, că încheierea unui acord de mediere constituie o cauză *sui-generis* care înlătură răspunderea penală, distinctă de împăcare, iar încheierea unui acord de mediere în condițiile Legii nr. 192/2006 poate interveni în tot cursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii

penale. În aceste condiții, având în vedere natura juridică distinctă a instituției medierii în raport cu împăcarea în procesul penal, nu se poate reține încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a dreptului la un proces echitabil, dispozițiile de lege criticate aplicându-se în mod egal tuturor destinatarilor normei juridice, în funcție de instituția juridică aleasă de părțile sau subiecții procesuali din conflictul de drept penal. În jurisprudența sa, de exemplu, în Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, Curtea Constituțională a statuat că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Or, în cazul de față, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor este justificat de natura juridică diferită a celor două instituții juridice, fiecare având reguli distincte cu privire la condițiile în care poate interveni, respectiv la procedura aplicabilă. Totodată, având în vedere dubla natură juridică a medierii, ca de altfel, și a împăcării, de instituție atât de drept penal, cât și de drept procesual penal — fiind atât o cauză care înlătură răspunderea penală, cât și o cauză care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale — devin incidente prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale invocate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, și ale art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală. Dispozițiile art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 au fost modificate prin art. 84 pct. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006: „(2) *În latura penală a procesului, dispozițiile privind medierea se aplică numai în cauzele privind infracțiuni pentru care, potrivit legii, retragerea plângerii prealabile sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală.*”;

— Art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală: „(1) *Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: [...] g) [...] a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii.*”;

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, procurorul, autor al excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 397*) din 15 iunie 2016 — nepublicată în Monitorul Oficial al României până la data pronunțării prezentei decizii — a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de faptul că decizia mai sus menționată a fost pronunțată ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

21. Tot prin Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală și a reținut că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea cazurilor de împiedicare a punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute

numai prin lege” (de exemplu, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004, Decizia nr. 217 din 15 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 28 mai 2014, Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragraful 25, și Decizia nr. 497 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015, paragraful 18). Cu privire la modul în care se ia act de existența unui acord de mediere, Curtea a observat că acesta este distinct față de modul în care se ia act de împăcare. Astfel, așa cum rezultă din dispozițiile art. 70 alin. (5) din Legea nr. 192/2006, pentru a se constata existența cazului de împiedicare a punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală este suficient ca mediatorul să transmită organului judiciar acordul de mediere și procesul-verbal de încheiere a medierii în original, nefiind necesar un act notarial sau prezența nemijlocită a părților în fața instanței, așa cum se întâmplă în cazul împăcării. În acest sens, prin Decizia nr. XXVII din 18 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007, decizie pronunțată de Înalta Curte în soluționarea unui recurs în interesul legii, instanța supremă a stabilit că încetarea procesului penal în cazul infracțiunilor pentru care împăcarea înlătură răspunderea penală poate fi dispusă de instanță numai atunci când aceasta constată nemijlocit acordul de voință al inculpatului și al persoanei vătămate de a se împăca total, necondiționat și definitiv, exprimat în ședința de judecată de aceste părți, personal sau prin persoane cu mandat special ori prin înscrisuri autentice (paragraful 39).

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, excepție ridicată de procuror în dosarele nr. 22.097/299/2014 și nr. 9.018/4/2014 ale Curții de Apel București — Secția I penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în aceleași dosare și constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,
Prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

*) Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 15 iulie 2016.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea licenței de concesionare pentru explorare a resurselor de minereuri polimetalice din perimetrul Troița-Pițiguș, județul Hunedoara

Având în vedere prevederile art. 13 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesionare pentru explorare nr. 19.347/2016 privind explorarea resurselor de minereuri polimetalice din perimetrul Troița-Pițiguș, județul Hunedoara, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială

EUROPEAN GOLDFIELDS — S.R.L., cu sediul în localitatea Certeju de Sus, județul Hunedoara, cod unic de înregistrare 14393511, în calitate de concesionar.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 18 august 2016.

Nr. 197.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor

În temeiul prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 265/2008 privind gestionarea siguranței circulației pe infrastructura rutieră, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, prevăzut în anexă.

Art. 2. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Direcția transport rutier și Direcția rutieră, infrastructură și reglementări tehnice din cadrul Ministerului Transporturilor, precum și Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă anexa nr. 1 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 42/2016 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, a Metodologiei de organizare a cursurilor de

formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și de atestare a acestora, a Metodologiei de contractare a evaluării de impact asupra siguranței rutiere și a auditului/inspecției de siguranță rutieră, de desemnare și de lucru a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii/inspectorii de siguranță rutieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 și 84 bis din 4 februarie 2016.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Petru Sorin Bușe

București, 5 august 2016.

Nr. 655.

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor

Art. 1. — Comisia de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, denumită în continuare *Comisia*, își desfășoară activitatea în subordinea ministrului transporturilor.

Art. 2. — (1) Comisia are în componență 9 membri, cu mandat de 4 ani, după cum urmează:

a) secretarul de stat din cadrul Ministerului Transporturilor care coordonează domeniul infrastructurii rutiere, în calitate de președinte al Comisiei;

b) 8 membri, din cadrul Ministerului Transporturilor și al instituțiilor din subordinea și/sau din coordonarea sa, precum și membri din cadrul altor instituții și/sau din mediul universitar și/sau academic.

(2) În cazul în care unul sau mai mulți membri nu pot participa din motive întemeiate la ședințele Comisiei, aceștia sunt înlocuiți de membri supleanți.

(3) Președintele comisiei va fi înlocuit de un alt secretar de stat din cadrul Ministerului Transporturilor, împuternicit de ministrul transporturilor.

(4) Membrii și membrii supleanți prevăzuți la alin. (1) și (2) sunt numiți prin ordin al ministrului transporturilor, pe baza propunerilor conducătorilor structurilor, instituțiilor sau organizațiilor din care aceștia provin.

(5) Lista structurilor, instituțiilor și organizațiilor invitate să nominalizeze membri în Comisie se aprobă de secretarul de stat din cadrul Ministerului Transporturilor care coordonează domeniul infrastructurii rutiere, la propunerea justificată a Autorității Rutiere Române — A.R.R.

(6) Comisia este legal constituită numai cu condiția prezenței celor 9 membri sau a supleanților acestora.

Art. 3. — (1) În intervalul de 4 ani, mandatul unui membru al Comisiei încetează în următoarele situații:

a) când membrul respectiv pierde calitatea avută la momentul desemnării;

b) prin demisie;

c) ca urmare a neparticipării la lucrările Comisiei timp de 3 luni consecutive.

(2) Pentru ocuparea locului rămas vacant se va emite un ordin de ministru pentru perioada rămasă din mandatul de 4 ani.

Art. 4. — Comisia se organizează și funcționează potrivit prezentului regulament.

Art. 5. — (1) Comisia îndeplinește următoarele atribuții:

a) elaborează tematica examenului organizat în vederea atestării calității de auditor/inspector de siguranță rutieră;

b) stabilește subiectele examenului organizat în vederea atestării calității de auditor/inspector de siguranță rutieră;

c) examinează candidații în vederea atestării ca auditor de siguranță rutieră;

d) verifică îndeplinirea condițiilor legale și atestă calitatea de auditor de siguranță rutieră pentru persoanele prevăzute la art. 25 alin. (1) din Legea nr. 265/2008 privind gestionarea siguranței circulației pe infrastructura rutieră, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) recunoaște certificatul emis de autoritatea competentă din statul de origine, în cazul cetățeanului unui stat membru al Uniunii Europene sau al unui stat aparținând Spațiului Economic European ori al Confederației Elvețiene, care a dobândit calitatea de auditor de siguranță rutieră în unul dintre aceste state și în baza căruia cetățeanul exercită legal profesia, potrivit prevederilor Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare;

f) aprobă înscrierea în Registrul auditorilor de siguranță rutieră a persoanelor care au fost declarate admise la examenul organizat în vederea obținerii atestatului de auditor de siguranță rutieră, precum și a persoanelor prevăzute la lit. d) și e);

g) comunică Autorității Rutiere Române — A.R.R. numele și datele de identificare ale persoanelor care au primit aprobarea prevăzută la lit. f) în vederea înscrierii acestora în Registrul auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră;

h) notifică, prin secretariatul Comisiei, denumit în continuare *secretariat*, persoanelor prevăzute la lit. f) decizia motivată, în cazul în care Comisia nu aprobă înscrierea în Registrul auditorilor de siguranță rutieră, în termen de 15 zile de la adoptarea deciziei;

i) analizează și soluționează, în condițiile legii, în termen de 30 de zile, contestațiile formulate de investitorul/administratorul drumului împotriva dispozițiilor și recomandărilor din raportul de evaluare de impact asupra siguranței rutiere/audit de siguranță rutieră/inspecție de siguranță rutieră și emite decizii în acest sens;

j) soluționează sesizările privind nerespectarea principiului independenței auditorului de siguranță rutieră față de investitor, proiectant, executant sau administratorul drumului, după caz;

k) soluționează contestațiile auditorilor de siguranță rutieră la deciziile privind sancțiunile disciplinare aplicate de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. acestora, în termen de maximum 30 de zile, și emite o decizie în acest sens.

(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1), Comisia emite decizii.

(3) Deciziile se supun la vot și se adoptă cu majoritate simplă.

Art. 6. — Președintele Comisiei îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) convoacă, prin intermediul secretariatului, ședințele acesteia;

b) prezidează și conduce ședințele Comisiei;

c) în scopul realizării atribuțiilor Comisiei, stabilește sarcinile ce revin fiecărui membru al Comisiei și termenul pentru realizarea acestora;

d) reprezintă Comisia în relațiile cu persoanele fizice și juridice;

e) semnează deciziile Comisiei.

Art. 7. — Comisia se întrunește ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui. Convocarea se va efectua prin secretariat și va fi însoțită de ordinea de zi.

Art. 8. — (1) Membrii Comisiei își păstrează calitatea pe care o au în cadrul autorităților/instituțiilor de la care provin, precum și toate drepturile ce decurg din această calitate.

(2) Membrii Comisiei care dețin și calitatea de auditor de siguranță rutieră nu pot desfășura activități de evaluare de impact asupra siguranței rutiere, de audit de siguranță rutieră sau de inspecție de siguranță rutieră, în perioada pentru care sunt nominalizați ca membri în Comisie.

Art. 9. — (1) Membrii și/sau membrii supleanți participanți la activitățile Comisiei sunt remunerați cu o indemnizație lunară în cuantum de 20% din salariul lunar brut al directorului general al Autorității Rutiere Române — A.R.R., cu excepția lunilor în care Comisia nu se reunește.

(2) Plata indemnizațiilor va fi suportată din bugetul Autorității Rutiere Române — A.R.R.

Art. 10. — Taxele practicate de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. pentru activitățile legate de înscrierea în vederea susținerii examenului, examinarea de atestare ca auditor de siguranță rutieră și pentru eliberarea atestatelor de auditorii de siguranță rutieră sunt, după cum urmează:

— înscrierea în vederea susținerii examenului și pentru examinarea de atestare ca auditor de siguranță rutieră — 400 lei/persoană;

— eliberarea atestatului de auditor de siguranță rutieră — 100 lei/persoană.

Art. 11. — (1) În desfășurarea activității, Comisia este asistată de un secretariat cu activitate permanentă, organizat ca structură distinctă în cadrul Autorității Rutiere Române — A.R.R. formată din 3 angajați numiți prin decizie a directorului general;

(2) Secretariatul are următoarele atribuții principale:

a) pregătește și distribuie materialele necesare bunei desfășurări a ședințelor Comisiei;

b) primește și înregistrează orice documente destinate Comisiei;

c) îndeplinește procedurile de citare a părților în cazul cercetării abaterilor disciplinare și soluționării contestațiilor la raportul de evaluare de impact/audit/inspecție de siguranță rutieră;

d) redactează minuta ședințelor Comisiei și deciziile acesteia;

e) înregistrează, gestionează și arhivează corespondența, documentele legate de activitatea Comisiei, minutele ședințelor și deciziile Comisiei;

f) întocmește și păstrează registrul unic de înregistrare a documentelor legate de activitatea Comisiei și registrul unic de înregistrare a deciziilor Comisiei.

Art. 12. — (1) Președintele convoacă, prin secretariat, ședințele Comisiei, în baza documentelor primite la secretariat.

(2) Convocarea ședinței Comisiei se face cu cel puțin 5 zile lucrătoare în avans.

(3) Membrii comisiei sunt obligați să își confirme prezența cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de data stabilită pentru ședință.

Art. 13. — (1) În vederea soluționării contestațiilor depuse potrivit art. 14 alin. (1) și art. 22 alin. (1) din Legea nr. 265/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, președintele desemnează 3 membri, în scopul întocmirii unui referat asupra contestației sau situației investigate.

(2) Membrii desemnați să elaboreze referatul prevăzut la alin. (1) pot solicita, în scris, contestatarului, auditorului și/sau terților, furnizarea de materiale/documente și/sau precizări suplimentare, pentru clarificarea aspectelor contestate sau investigate.

(3) Referatul trebuie finalizat și prezentat în plenum Comisiei în maximum 20 de zile de la data înregistrării contestației.

(4) Pe baza referatului, Comisia adoptă decizia privind soluționarea contestației, care se comunică Autorității Rutiere Române — A.R.R., contestatarului și auditorului/inspectorului de siguranță rutieră.

(5) Un exemplar original al deciziei se anexează la raportul contestat potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 265/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Prevederile deciziei Comisiei au caracter obligatoriu pentru părțile implicate.

(7) Termenul prevăzut la alin. (3) nu poate fi depășit. În cazul în care materialele/documentele și/sau precizările solicitate conform alin. (2) nu sunt primite în termen, Comisia va decide în lipsa acestora.

Art. 14. — Secretariatul comunică decizia Comisiei celor interesați în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor dispuse și, dacă este cazul, aplicării măsurilor de sancționare prevăzute de legislația în vigoare.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

